

Episodul 5.

Eu Cristos, tu Cristos, el/ea Cristos... noi Cristoși!**Introducere**

Cea mai cunoscută lucrare catolică de spiritualitate este „Imitatio Christi” sau „Imitațiunea lui Cristos”, atribuită în mod tradițional călugărului german Thomas a Kempis. Se pare că este a doua cea mai tipărită carte, după Biblie! Ideea ce transpare încă din titlu este că trebuie să lucrăm asupra sufletelor noastre pentru a deveni asemenea lui Isus Cristos. Poate că ne găsim inspirație în vreun prieten, vreo rudă... vreun sfânt (bravo!!!), dar modelul adevărat și ultim pentru fiecare dintre noi este Cristos. Haideți așadar să „conjugăm” împreună „a fi creștin”: eu Cristos, tu Cristos, el/ea Cristos...

Vizionare

Vizionați materialul video al sesiunii (12 minute și 49 de secunde)

Desfășurător video

- Chemați să fim buni/drăguți sau chemați la îndumnezeire?
- Buni fără Dumnezeu (și ateul capelan)
- Părtași la dumnezeire pentru a fi dumnezei
- Spiritul Sfânt – agentul transformator; nu fără colaborarea noastră
- Chemare la cristificare („mici Cristoși”, „alter Christus”)
- Invitație la posedarea sfântă

Din script: Citate

- „Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru a ne face pe noi dumnezeu.” (Sf. Atanasie)
- „Cristos a dorit să fie ceea ce suntem noi, astfel încât noi să putem deveni ceea ce este Cristos.” (Sf. Ciprian)
- „Fiul Unul-născut al lui Dumnezeu, vrând să ne facă părtași la dumnezeirea Sa, și-a luat firea noastră, pentru ca El, făcut om, să îi facă pe oameni dumnezei.” (Sf. Toma de Aquino)
- „Scopul ultim al întregii economii divine este intrarea tuturor creaturilor în unitatea desăvârșită a Preafericitei Treimi.” (CBC 260)
- „Isus a venit în lumea aceasta și a devenit om, pentru ca să răspândească la alți oameni viața pe care o are El - prin ceea ce eu numesc o «infecție bună». Orice creștin trebuie să devină un mic Cristos. Acesta este chintesența ideii de a fi creștin.” (C.S. Lewis)
- „Christianus, alter Christus” - creștinul [este] un alt Cristos (Sf. Ciprian)
- „[Cristos] îl dezvăluie pe deplin omului pe om și îi descoperă măreția chemării proprii.” (Gaudium et Spes 22)
- „Iată! Domnul este oglinda ta. / Deschide-ți ochii și te vei vedea în El / și vei cunoaște cum trebuie să fie fața/ființa ta.” (Odele lui Solomon, nr. 13)

- „De fapt, numai în misterul Cuvântului întrupat se luminează cu adevărat misterul omului.” (Gaudium et Spes 22)

Din script: Recapitulare

Prima idee: Telul nostru este îndumnezeirea. Să reținem că istoria mântuirii noastre e cumva în două acte: în primul îl avem pe Dumnezeu coborându-se, prin întrupare, devenind astfel unul dintre noi; în al doilea act avem mișcarea opusă, de înălțare, a noastră, pentru a deveni ca Dumnezeu.

A doua idee: Îndumnezeirea este acțiune a Spiritului Sfânt, dar cu colaborarea noastră. Din nou două părți: Spiritul Sfânt este cel care operează în noi transformarea, îndumnezeirea - atenție: chiar și acum! -, dar aceasta nu are loc în mod magic, ci cere ca noi să facem ceva. Nu neapărat gesturi radicale - de genul: de mâine mă călugăresc -, ci acțiuni îndreptate intenționat spre a deveni cine dorește Dumnezeu ca eu să fiu cu adevărat.

A treia idee: Privind la Cristos, vedem cum am fost creați să fim. Ideea de îndumnezeire este exprimată și prin alți termeni: divinizare, *theosis*, adopție divină, participare la viața lui Dumnezeu, sfințire, dar și cristificare: adică a deveni un alt Cristos. Un Cristos mai mic, conform lui C.S. Lewis. Conciliul Vatican II spunea: „De fapt, numai în misterul Cuvântului întrupat se luminează cu adevărat misterul omului”. Adică: dacă vrem să știm cine suntem și cum trebuie să fim, trebuie să privim, mai mult, să îl imităm pe Cristos.

Pentru discuții/reflecție

1. Urmăriți clipul <https://www.youtube.com/watch?v=yFSNs2gtx1o>, care caută să ofere un răspuns la întrebarea: poți fi bun fără Dumnezeu? Se subliniază de la începutul clipului: nu vorbim despre a putea să fii bun *fără să crezi* în Dumnezeu, ci *fără* Dumnezeu. Notați mai jos argumentele care vi s-au părut convingătoare și/sau cum se ajunge de la întrebarea inițială la argumentarea necesității existenței lui Dumnezeu.

2. Ați auzit de deismul terapeutic moralist? Dacă nu, iată convingerile fundamentale ale acestei aproape-religii:

- Dumnezeu există! A creat și organizat lumea și veghează asupra oamenilor.
- Dumnezeu vrea să fim buni și corecți unii cu alții, așa cum învață Biblia și majoritatea religiilor lumii.

- iii. Scopul central al vieții este să fii fericit și mulțumit de tine însuși.
- iv. Dumnezeu nu este foarte implicat în viețile oamenilor, excepție când este nevoie de El să rezolve o anumită problemă.
- v. Oamenii buni ajung în rai când mor.

Este o viziune moralistă pentru că propune o abordare morală a vieții: să fii bun. Este o viziune terapeutică pentru că se consideră a fi spre binele omului, nu ca viziunile celelalte, care vorbesc despre norme de respectat, despre fidelitate în rugăciune, despre zidirea caracterului prin suferință și alte lucruri... neplăcute. Este o viziune deistă pentru că Dumnezeu este ținut la distanță, cu un singur compromis: când e nevoie de El. Recitiți lista pilonilor deismului terapeutic moralist: sincer, câți catolici (sau creștini în general) riscă inconștient să se numere la modul practic între adepții acestuia? Cum poate fi combătută această deraiere? Notați ideile Dvs.

3. „Schimbarea la Față a lui Isus vorbește și despre schimbarea noastră la față, de fapt, evident, despre schimbarea interioară prin care trebuie să trecem pentru a ajunge la acea glorie. Altfel spus, evenimentul de pe munte ne arată destinația noastră: îndumnezeirea. Dacă termenul sperie pe cineva, rog răbdare. Pe moment să îi spunem cristificare: având modelul în Cristos, suntem chemați deci să devenim, să spunem așa, mici Cristoși. Sf. Augustin le amintea botezaților: „Să ne bucurăm și să mulțumim: am devenit nu numai creștini, ci Cristos [...]. Minunați-vă și bucurați-vă: am devenit Cristos!”

Fragmentul este din video-studiul biblic intitulat „Schimbarea la Față”, pe care îl găsiți pe Cristofori.ro. Vă recomandăm tot materialul (81 minute), sau cel puțin partea intitulată „Aplicații practice”, care vorbește repetat despre cum putem să devenim asemenea lui Cristos. Notați ideile care vi s-au părut practice, și deci de aplicat pe viitor.

4. Spre deosebire de materialul video, unde textele sunt scrise integral cu majuscule, ați sesizat în manual grafia cu minusculă privitor la ce suntem noi chemați să devenim (ex: „Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru a ne face pe noi dumnezeu”). Este clar că nu devenim Dumnezei, căci Dumnezeu este unul singur (nu pot fi doi, trei, o mie...). Într-un limbaj teologic, spunem că noi devenim prin har (dumnezeu) ceea ce Cristos este prin natură (Dumnezeu). Dar să lăsăm pe moment limbajul teologic înalt.

Important este că acest limbaj ne provoacă, ne deranjează, poate chiar ne scandalizează, dar intenția este aceasta: să înalțe ștacheta spirituală, ca o invitație la creșterea spirituală, ca un antidot la o viață „călduță”. Eric Sammons vorbește despre „erezia așteptărilor joase”. Chiar dacă nu i-ați citit cartea (sau [articolul](#) tradus pe [Lumea.Catholica.ro](#)), puteți intui la ce se referă? Răspundeți mai jos. Credeți că în parohia Dvs se practică această „erezie”? Care ar putea fi motivele care îi fac pe preoți să fie temperați în așteptările pe care le au de la credincioși?

5. Doi soți care trăiesc de mult timp împreună ajung să își ”împrumute” unul altuia ticuri verbale, gesturi, chiar și trăsături ale chipului – într-un mod cumva misterios încep să semene tot mai mult unul cu altul. Același lucru se întâmplă și când trăim în comuniune strânsă cu Dumnezeu: începem să fim atrași de ceea ce este El atras; să dorim ceea ce El dorește; să gândim așa cum El gândește... Reflectați la ce trăsături și în ce măsură le aveți asemenea lui Cristos. Ce ați putea face pentru a semăna mai mult cu Cristos, chiar și numai cu 1%, în următoarele săptămâni/luni?

